

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ
"ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,"

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης

P. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΕΞΕΝ Η ΣΚΟΔΡΑ ΔΟΞΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Θαυμάσιος εἰς ἡρωϊσμόν, ἀκράδα-
τος εἰς τὰς ἱστορικὰς τοῦ λαοῦ του
παραδόσεις, ὁ ὑψιπέτης τῶν Μελα-
νῶν ὀρέων ἀετὸς, μόνος αὐτὸς ἐτόλ-
μησε ν' ἀψηφίσῃ τὰς ὑστεροβουλίας
τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ, καθ' ὄν
χρόνον οἱ σιδηροὶ τῶν ἰσχυρῶν κο-
λοσσοὶ πρὸ τῶν βραχυδῶν τοῦ Μαυ-
ροβουνίου ἀκτῶν ἐπεδείκνυν τὸν
ὄγκον τῆς βαναύσου ἰσχύος των καὶ
τῷ διεμήνυν τὸ «οὔτω θέλω» τῶν
ἰσχυρῶν, αὐτὸς ἀπήντα, δεικνύων
διὰ τῆς ἀκωκῆς τῆς σπάθης του τὰ
φρούρια τῆς Σκόδρας, ἐκεῖ εἶναι ὁ
πνεύμων τοῦ Βασιλείου τῶν Μελα-
νῶν ὀρέων, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ νὰ
ὑποστῇ τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον,
θὰ ἐορτάσω δὲ μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ
τοῦ λαοῦ μου τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς
τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣτις ἐφεξῆς θὰ
εἶναι τοῦ Βασιλείου μου ἡ βασιλείος
πόλις.

Ἐδωκε τὸν λόγον του, λόγον Βα-
σιλέως, καὶ τὸν ἐτήρησε θρησκευτι-
κῶς. Ἐκεῖ μᾶς καλεῖ ἡ δόξα καὶ ἡ
τιμὴ τοῦ Μαυροβουνίου, ἐκεῖ θὰ τερ-
ματίσωμεν τοὺς ἡρωϊκοὺς καὶ νικη-
φόρους ἀγῶνας τεσσάρων αἰώνων,
εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας του. Ἐμ-
πρός! ἢ θὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι ἢ θὰ
φάγωμεν τὸν πασχάλιον ἀμνὸν ἐντὸς
τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Μαυρο-
βουνιωτικῶν ὀνείρων.

Τὸ ἔμπρὸς τοῦτο τοῦ ἡρώος Βασι-
λέως ὑπῆρξε τὸ ἐγεργήριον σάλπι-
σμα διὰ τοὺς ὀρεσιβίους πολεμιστάς
του, οἵτινες, γαυριῶντες, ἔσπενσαν
πρὸς τὴν νίκην καὶ ἔπηξαν τὴν ἡ-
ρωϊκὴν τοῦ Μαυροβουνίου σημαίαν
ἐπὶ τῶν ἀπροσίτων ἐκείνων προμα-
χῶνων, μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὀρειῶν
μόνον ἀετοῦ ὀφθαλμοῦ δύναται ν' ἀ-
τενίσῃ, καὶ ὁ ὑπερήφανος τῶν Μαύ-
ρων ὀρέων ἀετὸς ἤρπασε διὰ τῶν
χαλυβδίνων ὀνύχων του τὴν σπαί-
ρουσαν ὑπὸ τὸ πλῆγμα των Σκό-
δραν, τὴν κατέκτησε, τὴν κατέστη-
σε, ἰδικὴν του, παρὰ τὴν θέλησιν
τῶν ἰσχυρῶν.

Ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι μεγαλου-
γήματι μία ἰαχὴ χαρᾶς ἐξεορράγη ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς Ἑλληνίδος γῆς,
χαιρετίζουσα τὸν ἐν ὀπλοῖς ἀδελφὸν
λαόν, αἱ δὲ παρθέναι τῆς Ἑλλάδος
πλέκουσι στεφάνους ἐκ δάφνης τοῦ
Εὐρώτα καὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, ἵνα κοσμή-
σωσι δι' αὐτῶν τὰς κεφαλὰς τῶν ἀ-
δελφῶν ἡρώων τῶν Μαύρων ὀρέων.

Γηθόμενοι χαιρετίζομεν τοὺς ἡρώας
ἐκείνους οἵτινες, τὸ δίκαιον τοῦ ἀ-
γῶνος των μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν
ἔχοντες καὶ πρὸς οὐδὲν τιθέμενοι τὰ
ὑστερόβουλα τῶν ἰσχυρῶν ἐπιτάγ-
ματα, ἀπήντησαν εἰς τὴν ἰταμότητα
τῶν προσκλήσεων των διὰ τῆς κρα-
τερᾶς βροντῆς τῶν τηλεβόλων των
καὶ ὑπερήφανοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν
πλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν των ἰδεωδῶν.

Γηθόμενοι ἀποκαλυπτόμεθα ταπει-
νῶς πρὸ τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλοψυχίας
ἀδελφοῦ λαοῦ, ὅστις ἔδωκε τὴν μεγα-
λοπρεπεστέραν ἀπάντησιν εἰς τὰς
σκοτίους βλέψεις ἐκείνων, οἵτινες νο-
μίζουσιν, ὅτι μόνη ἡ βάνανσος ἰσχύς
δύναται νὰ κανονίσῃ τὰς τύχας τῶν
λαῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατέστησεν
ἑαυτὸν ἀξιωματικὸν παράδειγμα διὰ
πάντα λαόν, ὅστις ποθεῖ νὰ καθέξῃ
θέσιν τινα ὑπὸ τὸν ἥλιον, μὴ ἀφιέ-
μενος νὰ καταστῇ ἡ εὐχερῆς λεία
τοῦ τυχόντος ἰσχυροῦ, τὸ ἔρμαιον τῆς
σκαϊᾶς διπλωματίας.

Σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸν ἀ-
νυπόκριτον, τὸν εὐλαβῆ θανασιμόν
μας πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς τῶν Μελα-
νῶν ὀρέων μαχητὰς, εὐχόμενοι ἵνα
τὸ παράδειγμα των τὸ ἡρωϊκὸν, φρο-
νηματίζον καὶ ἐμπνέον καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἀδελφοὺς λαοὺς, δείξῃ αὐτοῖς
τὸ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ καταστή-
σωσι σεβαστὰ τὰ δίκαιά των πρὸς
τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς ἡρώας,
τοὺς χαράσσοντας διὰ τῆς ἀκωκῆς
τῆς σπάθης των τὰ ἀπαράγραπτα
δίκαιά των εἰς τὰς σιδηρὰς τῆς ἱστο-
ρίας δέλτους.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Προσάτενίζων καὶ ἐγὼ, Χριστέ μου, Σὲ, γυ-
μνὸν καὶ καθημαγμένον ἐπὶ τοῦ τιμίου ξύλου,
ὅπερ ἐν συγκινήσει καταφανῆ περικυκλοῦσι
σήμερον οἱ χριστιανοὶ Σου ὅλοι ὡμῶν κἀγὼ τὴν
ὑπεράνθρωπον μακροθυμίαν Σου καὶ ἐκφράζων
τὴν ἀτέρμονα εὐγνωμοσύνην μου πρὸς Σέ, τὸ ἐξι-
λαστήριον ἔθμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαρτίας, αἰ-
σθάνομαι ἐμαυτὸν βασανιζόμενον ὑπὸ μᾶς σκέ-
ψεως καὶ μῖα εἶνε ἡ ἐρώτησις, ἣτις προβάλλε-
ται τῇ ψυχῇ μου, παρακολουθούση τὴν ἐξέλι-
ξιν τοῦ φρικτοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ δράματός Σου.

Τίς ἀρά γε ἡ αἰτία τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐ-
πονεδίστου καταδίκης Σου, καὶ ποῖον τὸ φοβε-
ρὸν ἔγκλημα, Σοῦ τοῦ δίκην κακούργου κρη-
μασθέντος; Διὰ ποῖον ἀρά γε λόγον λαὸς, ἀ-
πίστως καὶ πολυειδῶς παρὰ Σοῦ εὐεργετηθεὶς,
ἐξαναγκάζει τὸν Πιλάτον νὰ Σὲ καταδικάσῃ
εἰς θάνατον, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ δικαστὴς Σου
διακηρύττει τὴν περὶ τῆς ἀθωότητός Σου πε-

ποιθήσιν του διὰ τῶν λόγων «Ἐγὼ γὰρ οὐχ
εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν»;

Ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τούτων τῆς ψυχῆς μου
ἐπιχειρῶν ν' ἀπαντήσω δι' ὀλίγων ὁ ἴδιος, ἀνα-
γνωρίζω, Χριστέ μου, τὴν ἀδυναμίαν μου. Καὶ
διὰ τοῦτο, ἐὰν τολμῶ δι' ἀναξίας γραφίδος νὰ
χαράξω ὀλίγας γραμμὰς περὶ τοῦ ὕψιστου γε-
γονότος, τῆς καταδίκης Σου, καὶ τοῦ σκοποῦ
τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφανίσεώς Σου, μὴ θεωρηθῶ
ἀσεβῆς καὶ βέβηλος, ἀλλ' ἰκέτης καὶ ἐγὼ πρὸ
τῶν ἀχράντων παθῶν Σου, Λυτρωτά μου, ἐπικα-
λοῦμαι τὴν ἀνεξάντητον πηγὴν τῆς θείας Σου
δυνάμεως καὶ τῆς ἀπεράντου Σου ἐπιεικίας.

Ὅτε ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ
κόσμου, ἀνευ Θεοῦ καὶ θρησκείας, ὀφειλομένη
εἰς τὰ διδάγματα τῶν Στωϊκῶν καὶ Ἐπικου-
ρεῖων, οὐδόλως διέφερε τῶν σημερινῶν θεωρημά-
των τοῦ Βύχγερ καὶ τοῦ Χέκελ, ἐξ ὧν σώζει
τὸν πολιτισμὸν μόνη ἡ χριστιανικὴ πίστις ὅτε
ἐπὶ τῆς γῆς ἐκράτει χάος ζόφου καὶ ἀπελπι-
σίας, ἀδυσσος ἀκολασίας καὶ κακουργημάτων,
ὁ δὲ κόσμος παρίστα σύμφυχον ναυάγιον παν-
τὸς ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, τότε ἐμφανίζε-
ται ἀπὸ τῆς ἀσήμεως καὶ ἀδόξης Παλαιστίνης
Ἐκεῖνος, Τοῦ ὁποῖου τὴν ἐμφάνισιν προείπον οἱ
προφήται τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ Τοῦ ὁποῖου
τὴν ἔλευσιν ἡ ἀνθρωπότης ἀπαξάπασα ἀνέμε-
νεν, ὅπως σωθῆ ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἀμαρτίας.

Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Σω-
τήρος δὲν πληροῦσι τοὺς πόθους τῶν Ἰουδαίων.
Ἐντεῦθεν δ' ἡ σκληρὰ καὶ ἀλλοπρόσωλος συμ-
περιφορὰ τούτων πρὸς Ἐκεῖνον. Οἱ Ἰουδαῖοι
ἀνέμενον βασιλέα πανίσχυρον, ἀήττητον ἐν τοῖς
πολέμοις δορυκῆτορα, καταλύοντα τὴν Ῥω-
μαϊκὴν κυριαρχίαν καὶ ἰδρύοντα Ἰουδαϊκὴν
κοσμοκρατορίαν. Ἡ μελίρρυτος τὸναντίον τοῦ
Χριστοῦ γλώσσα, ἐπαγγελομένου πνευματικὴν
ἐν τοῖς οὐρανοῖς βασιλείαν τὰ ὕψιστα Αὐτοῦ
ἠθικὰ διδάγματα τῆς ἀγάπης, τῆς καρτερίας
καὶ τῆς ὑποταγῆς τὰ θεσπέσια ῥήματα τῆς
ζωῆς, ἄπερ ἔρρεον ἐκ τοῦ χρυσορρήμονος στό-
ματός Του τὰ ὑπερφυῆ θαύματά Του, δι' ὧν
πυφλοὶ ἀνέδλεψαν, χυλοὶ περιεπάτησαν, παρά-
λυτοὶ ἐκινήθησαν καὶ νεκροὶ ἀνέστησαν ἡ θεία
τέλος καταγωγὴ καὶ δύναμις Του, δι' ἧς δαι-
μόνια ἐξέβαλε πάντα ταῦτα δὲν ἀρέσκουσι τοῖς
Ἰουδαίοις, ἀλλὰ τὸναντίον συντελοῦσιν εἰς τὴν
μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ Ἰησοῦ ὡς τοῦ ἀναμενομέ-
νου Μεσσοῦ. Ἡ δὲ συνείδησις τῆς μεγίστης
διαφορᾶς μεταξὺ τῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστοῦ
καὶ τῶν ἀλογίστων βλέψεων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ
ἐξοργίζει μέχρι μανίας τὸν τελευταῖον τούτον
κατὰ τοῦ Ἰησοῦ! Καὶ ἐν τῇ ὀργῇ καὶ μανίᾳ
του ταύτη δὲν διστάζει, τὰ πάντα παρεξηγῶν
καὶ παραβλέπων, νὰ ἐξενέγκῃ, ὁ ἀγνώμων, ἀ-
γρίας κρυγᾶς «Σταυρωθήτω, σταυρωθήτω»
κατ' Ἐκεῖνον, Τὸν ὁποῖον ἐνθουσιώδης ὑπεδέ-
χετο πρὸ ὀλίγου δι' Ὁσαννά, ἐπευφημῶν Αὐτὸν
ὡς βασιλέα του! Καὶ ἐν τῇ παρεξηγήσει ἰδίως
τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάσαντος ἑαυτὸν
βασιλέα ἄλλου κόσμου, τοῦ οὐρανοῦ, προειπόν-
τος τὴν ἀνάστασιν Του ἐν παραβολῇ «Λύσατε
τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ
αὐτόν», δὲν δυσκολεύεται ὁ ἄνομος λαὸς νὰ ζη-
τήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐνὸς διασώζοντος κα-
κούργου, ἵνα παραδοθῆ εἰς θάνατον εἰς ἄλλους,
Ὅστινος τὸ μόνον κατηγόρημα ἦτο, ὅτι ἑαυτὸν
Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν!

Πλήν όμως της όργης του λαού, ο Θεάνθρωπος είχε και άφανεις και δυνατούς κατηγορούς. Τοιούτοι ήσαν οι Φαρισαίοι και οι Γραμματεΐς του Ιουδαϊκού λαού, ότινες, έπαιρόμενοι ότι αυτοί μόνοι έγίνωσκον τους νόμους και έτήρουν ακριβώς αυτούς, δέν ήνείχοντο τον έλεγχον του Ίησου, αποδεικνύοντες αυτούς άληθεις ύποκριτάς. Κατήγοροι του Ίησου εκ του άφανους ήσαν και οι άρχοντες και λοιποί ήγγετα των Ιουδαίων, ότινες, πλέοντες εν τή άλαζονία και τή προς την τρυφήν άφοσίωσει, έβλεπον μετά λύσσης καταρρέουσιν την ισχύν αυτών διά της καινοφανούς διδαχής του Γαλιλαίου, συνιστώντος αυτοίς την ταπεινοφροσύνην και την τελείαν έαυτών άπάρνησιν. Και διά τούτο, ένα καταδικαστή ό άθώος έλεγκτής των, συναισθανόμενοι και αυτοί την έλλειψιν σαφών και επί των πραγμάτων βασιζόμενων κατηγοριών, έζήτησαν οι φθονεροί δικάσει να προσκομίσωσι και ψευδομάρτυρας! « Αλλά και πολλών ψευδομαρτύρων προσελθόντων, ουχ εύρον».

Αλλά μήπως, έτε, ένα λάθη κύρος ή καταδικαστική άπόφασις των Άρχιερέων, ήχθη ό Ίησους πρό του ήγεμόνος, ή άπολογία του Χριστού ύπήρξεν ένοχοποιητική ή τυχόν έξυβριστική προς τον Πιλάτον; Ποσώς. Αλλά και εκεί οι Άρχιερείς και ό όχλος ώρόνται κραυγάζοντες « όφείλει άποθανείν», εν ή ό Πιλάτος ουδόλως εύρίσκει έπαρκή την αίτίαν της άπαντήσεως του Χριστού, όπως καταδικάση αυτόν. Άλλ' όταν άμφιρρέπων εισέτι εκ τούτου ό ήγεμόν, εκ φόβου μάλλον, παραδίδει τον Ίησουν, ένα σταυρωθή, δύναται, έρωτώ, αυτό μόνον τό εγκλημα αυτό, όνομάσαντος Έαυτόν βασιλέα, να δικαιολογήση την άτιμωτικήν καταδίκην τήστανυρώσεως; Τις άλλος λόγος; Τις άλλη πράξις; τι άλλο γεγονός έπεδάρυνε τον κατάδικον; Ουδέν, άπολύτως ουδέν.

Πλήν μήπως τά μέσα, δι' ών και μόνων συνετελέσθη ή κατηγορούμένη πράξις, ύπήρξαν ίκανά και άξια καταδίκης; Όχι, άπαντα ή ιστορία των αίωνων. Όχι, φωνεί διαμαρτυρούμένη ή ανθρωπότης. Διότι μέσον και όργανον, δι' ου έπετεύχθη τό έργον του Χριστού, ύπήρξεν ή γλώσσα της Άληθείας και μόνης. Δι' αυτής έδίδαξεν ό Σωτήρ τάς άρετάς της προς τους πάσχοντας βοηθείας, τό έλεος, την αυτοθυσίαν, την καρτερίαν, την μετάνοιαν και πάσας τάς υπό της προς τον πλησίον αγάπης έμπνεόμενας και συνιστώσας την δόξαν του χριστιανικού κόσμου άρετάς. Αγάπη! Διανοίγων ό Ίησους την αγίαν Αυτόν καρδίαν εκπέμπει ποταμούς αγάπης, αρδεύοντας όλην την οικουμένην. Εν τή Ιερουσαλήμ βασιλεία του Θεού επί της γης μίαν μόνην τάξιν αναγνωρίζει ό θεός διδάσκαλος ως προνομιούχον, την των πενομένων, των πασχόντων, και τούτους συνιστά εις τό έλεος των υγιαίνόντων και ευπορούντων. Ο βίος Του είνε αδιάλειπτος ακτινοβολία αγάπης. Πάν ό,τι άποτελεί την άπειρον και αιώνιαν του Θεού τελειότητα, έζησεν επί της γης εν τή Ίησου. Διδάσκων την αγάπην εργάζεται υπέρ της ανθρωπότητος και παραγγέλλων την αγάπην προς τους μισούντας και καταρωμένους ήμάς επικαλείται τό έλεος και την συγχώρησιν του Πατρός υπέρ των σταυρούντων αυτόν. Πίστις και έλεος, πίστις και αγάπη, πίστις και βοήθεια υπέρ των πασχόντων και ταλαιπωρημένων συγχωνεύονται και συνταυτίζονται εν τή Χριστιανισμώ. « Εν τούτῳ γίνωσκονται πάντες ότι έμοι μάθηται έστέ, εάν αγαπάτε αλλήλους».

Η μή τυχόν ό σκοπός και τά αποτελέσματα της τοιαύτης διδασκαλίας του Θεανθρώπου ύπήρξαν άνωφελή και αντίθετα προς την ήθικην βελτίωσιν και ανάπτυξιν της ανθρωπότητος; Τουναντίον. Και αυτούς τους πολεμίους του χριστιανισμού εάν έρωτήσωμεν, θ' ακούσωμεν βροντοφωνούσαν την άπάντησιν αυτών, ότι διά του Έσταυρωμένου άνέζησε και άνεγεννήθη ό κόσμος. Διά των διδαγμάτων του θανατωθέντος Υίου του Θεού ή ανθρωπότης ένόησεν ό,τι πρότερον ήδυνάτει να νοήση και δι' Αυτόν έμαθεν ό,τι πρότερον παντελώς ήγγόει, επιτυχοῦσα την θρησκευτικήν, ήθικην και κοινωνικήν ανόρθωσιν αυτής. Χάρις τοις διδάγμασιν Αυτόν κατήργησε τους θεούς των ειδώλων και της μυθολογίας άφιερωθεΐσα εις την λατρείαν του Θεού του πνεύματος και της άληθείας. Χάρις τή σοφία και δικαιοσύνη Αυτόν εξερρίζωσε τους θεσμούς της δουλείας, έγκαθιδρύσασα την ισότητα πασών των ανθρωπίνων τάξεων. Χάρις τή ευ-

σπλαχνία και φιλανθρωπία Αυτόν κατέστρεψεν ή ανθρωπότης την βαρβαρότητα των ανθρωποθυσιών, άνυψώσασα την βοήθειαν και την υπέρ του πλησίον αυτοθυσίαν, και άντικαταστήσασα τέλος διά του μεγαλείου της ταπεινώσεως τό μεγαλείον των ήγεμονικών θρόνων, και θεμελιώσασα εν ένι λόγω, επί της γης την Βασιλείαν του άληθινού Θεού.

Ίδου λοιπόν ό λόγος, δι' όν κατεδικάσθη ό Σωτήρ ήμών. Ίδου όμως εν ταύτῃ και ό λόγος, δι' όν τον κατάδικον τουτον, παθόντα, θανατωθέντα επί του ξύλου, ταφέντα, και άναστάντα τή τρίτη ήμέρα, κατά τάς Γραφάς, έλάτρευσαν, λατρεύουσι και θα λατρεύωσι δυσεκατομύρια ψυχών. Ίδου και ό λόγος, δι' όν οι θεοί λόγοι Ίησου του Ναζωραίου θα βασιλεύωσιν εν τῃ νῆ και τῃ καρδιά ήμών εις αιώνα τον άπαντα. Ίδου και διατί τό σχήμα του όργάνου της έξευτελιστικής θανατώσεως του Υίου του Θεού θα ή τό αιώνιον της χριστιανωσύνης σύμβολον και τό ασφαλές τρόπαιον της δόξης και δυνάμεως των εις Χριστόν πιστευόντων. Ίδου τέλος διατί τό εν ουρανῷ άναφανέν σημειον του Σταυρού θα οδηγῆ πάντοτε εις τάς νίκας και τά τρόπαια τους υπό την σκέπην Αυτόν κατά βαρβάρων αγωνιζομένους ευσεβεις βασιλείς και στρατούς αυτών.

Και δικαίως. Διότι Τι είμαι; πόθεν έρχομαι; ποῦ βαίνω; είναι τά έρωτήματα, άπερ ό άνθρωπος άποτείνει εις έαυτόν από της πρώτης ήμέρας, άφ' ης συνηθάσθη την έλευθερίαν και αυτονομίαν αυτού. Φύσει του ειδέναι όρέγεται άνθρωπος, λέγει ή φιλοσοφία της επιστήμης. Άλλ' εις τά έρωτήματα ταῦτα ποία άλλη φιλοσοφία έδωκε την καθαριώτεραν και βεβαιώτεραν άπάντησιν ειμή ή φιλοσοφία του χριστιανισμού; Είς δέ τον σημερινόν αιώνα των φώτων και της αναπτύξεως των επιστημών, τις άλλη διδασκαλία από την του Χριστού έλυσεν ίκανοποιητικώτερον διά την ανθρωπίνην περιεργίαν του κόσμου την ύπαρξιν, του ανθρώπου την εμφάνισιν και τον σκοπόν αυτού επί της γης; Ναι, υπάρχουν και νεώτεροι υλισται φιλόσοφοι, διδάξαντες υποθέσεις σαθράς και άθεοθάϊας, καθ' ός τά πάντα, και ύλη και πνεύματα, ή κίνησις και ή ζωή, πηγάζουσιν εκ τυχαίας συναρμογής των μορίων της ύλης. Αλλά πλείστοι των φιλοσόφων τούτων ένωρίς εγκάτελιπον τάς σφαλεράς δοξασίας των, άνομολογήσαντες τέλος τάς θρησκευτικάς του χριστιανού πεποιθήσεις, ως ό Ρώσος Τολστόης, ό Άδολφος Ταιν, ό Άγγλος Δρουμόντ, και ό επί τῃ βάσει της Έγγελιανῆς φιλοσοφίας άνασκευάσας τάς ιδέας του Γερμανου Στράους Ίταλός καθηγητής Βέρας. Ναι, υπάρχουν και σήμερα συγγράμματα άσεδη και άσελγη, αναγνωσκόμενα ευχαρίστως άτυχώς υπό των και δή νέων της παρούσης γενεάς. Έναντι όμως τούτων αντιτάσσεται άπειρία συγγραμμάτων σαφών και ήθικών, εν όλη σχεδόν τῃ Ευρώπῃ, διδασκόντων μετά λόγου ότι ό άνθρωπος δέν είναι μόνον ύλη ένεργούσα κατ' ανάγκην, άλλ' ότι είνε και πνεύμα έχων ψυχῆν, και ότι υπάρχει Θεός ποιήσας τον κόσμον και διέπων αυτόν διά της προνοίας του. Πλήν της αρχαίας άθανάτου τριανδρίας, του Σωκράτους, του Πλάτωνος και του Άριστοτέλους, ών τά δόγματα πόρρω άπέχουσι των άπελιστικών θεωριών του καθ' ήμάς σκεπτικισμού, έχομεν εκ των άμέσως προγενεστέρων της σήμεραν τό μικρόν πόνημα του Έρνέστου Ναβίλλ, επιγραφόμενον «ή φιλοσοφία των δημιουργών της φύσεως», εκ δέ των συγχρόνων άρκεσθώμεν εις τά μεγάλα όνόματα του Γκωσύ, του Άμπερ, του Δουμά, του Παστέρ και τώσων άλλων δευτέραν κατεχόντων θέσιν εν τῃ καλλιέργεια της επιστήμης της φύσεως, ότινες και οὔτοι, άποστρεφόμενοι την ύλολατρείαν, πιστεύουσιν εις Θεόν και άποδέχονται τους ήθικους νόμους, ότινες έμόρφωσαν ήθη κόσμια και χαρακτήρας ύψηλούς: τους νόμους, ότινες κατήργησαν την δουλείαν, άδελφώσαντες τους λαούς: τους νόμους τέλος, προς ους συμμορφούται ή ανθρωπίνη συνείδησις εν παντί τόπῳ και χρόνῳ, και ότινες νόμοι καθιέρωσαν την προς τους έχθρους ευσπλαχνίαν, ήν μόνοι οι χριστιανοί επιδεικνύουσιν εν τοις πολέμοις και δή τοις διεξαγομένοις εν τῃ καθ' ήμάς χρόνῳ.

Περαιώνων, Χριστέ μου, την άσθενή μου άπολογητικήν της άδίκου καταδίκης Σου, στρέφομαι και πάλιν προς Σε, Έσταυρωμένε Λυτρωτά μου. Και προσκυνώ τά πάθη Σου, ώ Λόγε

του Θεού και Θεέ, ύψώ ίκέτιδας τάς χείρας μετά των λοιπών επί Σε πιστευόντων και δεόμε-θά Σου. Εισάκουσον, ουράνιε βασιλεύ, την ταπεινήν ήμών δέησιν. Δός πᾶσιν ήμῖν πίστιν άκλόνητον επί τό άγιόν Σου όνομα. Φύλαττε υπό την σκέπην Σου τους θεοσεβεις βασιλείς ήμών, τό έθνος ήμών και τον περιούσιον έλληνικόν λαόν Σου. Ένδυνάμωσον τον κατά ξηράν και θάλασσαν μαχόμενον στρατόν μας, και οδηγῆ αυτόν εις τάς νίκας, τους θριάμβους και τά τρόπαια, προς άπελευθέρωσιν και των υπολοίπων παια, προς άπελευθέρωσιν και των υπολοίπων δούλων αδελφών μας. Βοήθησον, Σώτερ, όπως δούλων άδελφών μας. Βοήθησον, Σώτερ, όπως ταχέως άποκτήσωμεν και την περιπόθητον ειρήνην και εν ειρήνῃ μετά ταῦτα βιόντες και συμφώνως τῃ άγίῳ Σου θελήματι διάγοντες, αξιοθώμεν, και ήμεις οι άμαρτωλοί, τῃ Σῆ ευσπλαχνία, της έπουρανίου Σου και αιώνιου βασιλείας. Γένοιτο.

Έν Έρουπόλει τῃ 12 Ἀπριλίου 1913.

Βρασίδης

Σεμνή και άπέριττος την φράσιν, άκαταμάχητος εις επιχειρήματα και υπέροχος την σαφήνειαν ή εν τῃ Βουλῇ κατά την συνεδρίαν τῆς 4 Μαρτίου ε. ε. έξοχος άγόρευσις, έξοχωτέρου εις γνώσεις και μελέτας πολιτικού άνδρός, του κ. **Αθανασίου Έυταξίου**, έδει γενικῶς ν' αναγνωσθῆ και να καταστῆ κτῆμα παντός Έλληνος διά τάς μεγάλας αυτής άληθείας και τά σοφά αυτής συμπεράσματα. Είχομεν δέ πλήρη την διάθεσιν να δημοσιεύσωμεν αυτήν όλόκληρον, άτυχώς ό χώρος δν διατίθησι τό «Βήμα» είνε μικρός, δι' ό και αναγκαζόμεθα να δημοσιεύσωμεν εκ περιτροπῆς διάφορα αυτής κεφάλαια, έξ ών έκαστος θα έννοήση τά καθ' ήμάς πράγματα και την θέσιν μας, οὔτω δέ εις τό έξῆς να σκέπτηται εν επιγνώσει περι των καθ' ήμάς, ουχι δέ ειρή και τυφλῶς να φέρηται άνερμάτιστος έξ άστηρίκτων προλήψεων και δραματισμών.

ΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ Κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Θα ένθυμηθε κύριοι, πάντες, ύφ' όποιás περιοστάσεις είχομεν αναλάβει ήμεις τῃ 15 Αυγούστου 1909 την Κυβέρησιν. Εί και περιεσπώμεθα τότε νύκτα και ήμέραν υπό παντοίων μεριμνών και φρονιδίων προς άποκατάστασιν της διεσαλευθείσης τάξεως και προς έξοκονόμησιν των καθημερινών αναγκών του δημοσίου ταμείου, κινδυνεύοντος από στιγμῆς εις στιγμήν ν' αναστείλῃ τάς πληρωμάς ουχ ήτιον ουδόλως όλιγορήσαμεν και του νομοθετικού ήμων έργου. Ένεφανίσθημεν τότε ενώπιον της Βουλῆς τῃ 20 Σεπτεμβρίου, μετά μίαν δ' έβδομάδα έγένετο καθ' ήμων σφοδρά επίθεσις εν αυτή, διότι δέν είχομεν υποβάλει άκόμη όλόκληρον την νομοθετικήν ήμων εργασίαν, την μεταρρυθμιστικήν και άνορθωτικήν των πάντων, μάλιστα δέ των Οικονομικών.

Αάθος, κύριοι, ιδίως επήρξε κατά την επίθεσιν εκείνην ό τότε βουλευτής Βάλτου κ. Στράτος, όστις μονονοχη διεόρηξε τά ίματιά του, διότι ήμεις έντός έπτά εβδομάδων και εν τῷ μέσῳ όλων εκείνων των περιπειθειών δέν είχομεν κατορθώσει να προσκομίσωμεν εις την Βουλῆν πλήρη την νομοθετικήν μας εργασίαν. Τώρα, όμως, ως ύπουργός των Ναυτικών, είνε αυτός μέλος της παρούσης Κυβερνήσεως, ήτις επί δύο και ήμισυ έτη προϊσταται των κοινών απολαύσεως της άμερίστου εμπιστοσύνης και του Στέμματος και της Βουλῆς, χωρίς μέχρι τουδε ουχι μόνον πλήρη νομοθετικήν εργασίαν να παρουσιάση, αλλά μηδὲ να είνε καν εις θέσιν να είλη προς τον Έλληνικόν λαόν σαφῶς και άπεριφράστως, ποία είνε τέλος πάντων αυτή ή περίφημος δημοσιονομική της πολιτική, την όρου εις καιρόν οι μακάριοι επί των οικονομικών ύπουργοί της. Ο κ. Στράτος τώρα ουδόλως αιδάνεται την συνείδησιν του έξεγειρομένην κατ' αυτής της καταστάσεως, αλλά τουναντίον μάλιστα φαίνεται και πολύ ευχαριστημένος έξ αυτής.

Έν τούτοις, κύριοι, τῃ 30 Σεπτεμβρίου,

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καθ' ἅπαν τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν μεγαλειον, καθ' ἅπαντας τοὺς καθ' ἡμᾶς ἱεροὺς ναοὺς, ψαλλείσας, μετ' ἄκρας ἰδιαζόντως ἐφέτος κατανύξεως ἠχρόασατο τὸ χριστεπώνυμον ἐκκλησίασμα, τὰς ἀκολουθίας τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ὧν τὸ ὕψος ἐξήρην ἔτι μᾶλλον αἰ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ὥρων τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐπίκαιροι διδασκαλῖαι τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ναῶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, τοῦ ἱερολογιωτάτου ἀρχιμανδριτοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀναργύρου ἐν τῇ ἱερῇ ναῶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ ἔλλογιμωτάτου ἱεροδιάκονος Ἀλεξ. Ἀσιμομήτου ἐν τῇ ἱερῇ ναῶ τῆς Ἀναστάσεως.

— Μετὰ μεγάλης, ὡς εἶθε παρ' ἡμῖν, τάξεως καὶ μεγαλοπρεπειᾶς ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῶν ἐπιταφίων τὴν νύκτα τῆς Μεγάλῃ Παρασκευῆς καθ' ἅπασας τὰς ἐνορίας πόλεως, πᾶσας ὁμῶς ὑπερηκόντισεν εἰς μεγαλεῖον καὶ ἐπιβολὴν ἢ περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως, ἡγουμένου τῆς συνοδίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν μετ' ἅπαντος τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου καὶ ἐπομένων πασῶν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τῆς ἐνόπλιου δυνάμεως καὶ ἀπείρου πλήθους, ὑπὸ τὰς ἱερὰς ψαλμωδίας καὶ τὰ πένθιμα ἐμβατήρια τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ὁμίλου, ὃν μετὰ τόσης πρόφρονος μερίμνης συνέπηξεν ὁ φιλότιμος πρόεδρος τοῦ παρ' ἡμῖν ἐργατικοῦ συνδέσμου τῆς «Ἀλληλοβοηθείας» κ. Γ. Ζαχαράνης ἐκ τῶν διασκορπισθέντων μουσικῶν τοῦ διαλυθέντος μουσικοῦ ὁμίλου τοῦ ἀναδιοργανουμένου ἤδη Συλλόγου τῶν «Φιλομούσων».

Ἡ μεγάλη, παράκλησις ὡς συνήθως, ἐτελέσθη ἐν μέσῃ πλατεῖᾳ Μιαούλη, ὅπου ἄπειρον πάντοθεν συνέρρευσε τὸ πλῆθος, ὅτε δὲ ἐνθεὸς ἡ ἐκκλησία διὰ τοῦ ἱεροπρεποῦς ἱεράρχου μας ἐπεκαίετο τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ ἔλεος ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν μας, δάκρυα θερμὰ ἠλόακωσαν τὰς παρειὰς ἐκείνων ὧν τέκνα, γονεῖς, ἀδελφοί, μακρὰν τῶν ἐστιῶν τῶν ἄγουσιν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγῶνας μήπω περανθέντας.

— Ζωηρὰ οἰκογενειακὴ ἔρις ἀναφύη ἐσχάτως ἐν τῇ Βουλῇ μεταξὺ ἀνορθωτικῶν ἐφοπλιστῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τὸν τρόπον δι' οὗ ἡ κυβερνήσις ἐσκέφθη νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ὑπερόγκους ἐκδηλώσεις ὀρέξεως, αἰτινες, λόγῳ τῆς ἐπιτάξεως ἀτμοπλοίων, ἐξεδηλώθησαν ἐκ μέρους ἐνίων τῶν ὑπεράγαν πατριωτῶν. Ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν τούτων ἐρίδων δὲν θὰ ἐνασχοληθῶμεν, ἀλλὰ, καλύπτοντες ἐξ αἰδοῦς τὸ πρόσωπον, παρερχόμεθα αὐτάς, ἡμεῖς τοὺς ὁποίους ἔχουσι τὴν ἰταμότητα οἱ τοιαύτης ἰδιοσυγκρασίας πατριῶται νὰ χαρακτηρίζωσιν ὡς ἀντιπατριωτικούς, διότι γράφομεν ἐν ὧραις εὐθέτοις πάντοτε, οὐχὶ δ' ἀκαίρως, τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ἀποπειρόμεθα, ὡς οἱ παντοειδεῖς πατριδοκάπηλοι, νὰ ὑπνωτίζωμεν τὸν λαὸν μετὰ παντοίας ψευδολογίας.

Ἄλλὰ — κατὰ τὴν ὡραίαν ἐκφρασιν τῆς ἀγαπητῆς συναδέλφου «Κραυγῆς» — ἡ περίοδος τῆς μωρίας θὰ παρέλθῃ, ἡ δέξις τοῦ παροξισμοῦ θὰ καταπαύσῃ καὶ ἡ κοινὴ ὀρθοφροσύνη θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἡρεμίας καὶ ἀνεπιδείμιως ὡραία, ὅποτε καὶ θ' ἀποδοθῇ ἐκάστω τὸ προσήκον. Καὶ ὁ καιρὸς δὲν φαίνεται πολὺ ἀφιστάμενος.

— Ἀνέγνωμεν εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ὅτι πρόεδρος τις τῶν ἐδῶ συνδικαλισθέντων ἀνθρακεργατῶν ἐτηλεγράφησεν εἰς τοὺς ἐν Πειραιεὶ ἀπεργοὺς ἀνθρακεργάτας, ὅτι οἱ ἐδῶ ἀνθρακεργάται τοῦ Συλλόγου τῶν θ' ἀρνηθῶσι τὴν ἀνθράκευσιν εἰς τὰ πλοῖα ἅτινα χάριν τῆς ἀπεργίας τοῦ Πειραιῶς θὰ ἤρχοντο τυχὸν ν' ἀνθρακεύσωσιν ἐν Σύρῳ, καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς γενικῆς τῶν συνδικαλιζομένων ἀλληλεγγύης.

Καὶ οὕτω θὰ στερηθῶσι τῶν ἐκ τῆς ἐπιπροσθέτου ταύτης ἐργασίας κερδῶν ἑκατοντάδες ἀνθρακεργατῶν, οἵτινες δὲν ἔχουσι ἐξησφαλισμένην τακτικὴν ἐργασίαν, θὰ στερηθῶσι τῶν κερδῶν ἅτινα συνεπάγεται ἡ εἰς τινὰ λιμένα ἀνθράκευσις ἀτμοπλοίων, ἅτινα συμπληροῦσι συνήθως τὰ ἐφόδια τῶν, ὑδρεύονται, χρησιμοποιοῦσι λεμβόχους σπεδιτόρους, προμηθευτὰς κ.λ. κ.λ. Ἄλλὰ τι χρεωστὴ τέλος πάντων μία πόλις, μία κοινωνία ὀλόκληρος, τῶσι καὶ τῶσι ἐπαγγελματῖαι εἰς αὐτοὺς τοὺς οἰκτροὺς συλλόγους, οἵτινες δημιουργοῦσι τὰ κοινωνιστικὰ ἐκείνα ἐξαμβλώματα

ὧν τὴν ἀνισόρροπον δράσιν ἴδομεν πρὸ καιροῦ ἐν Βόλῳ καὶ τὰ ἀναρχικὰ ἐκείνα τέρατα ἐνδὲ τῶν ὁποίων τὸ ἀπαίσιον ἔργον συνεκίνησε πρὸ καιροῦ τὰς Ἀθήνας, ἐτέρου δὲ ἢ ἀποτρόπαιος ἐνέργεια ἐδημιούργησε τὸ τραχικὸν τῆς Θεσσαλονικῆς δράμα, ὅπερ ἐβύθησεν εἰς πένθος ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν;

— Δὲν φρονοῦμεν ὀρθὴν τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐρμηνείαν τοῦ περὶ Κυριακῆς ἀργίας Νόμου, καθ' ἣν ἀξιῶ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα λειτουργούντων κινήματογράφων κατὰ τὸ Πάσχα τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ Νόμου, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι οἱ κινήματογράφοι λειτουργοῦσιν ἐν ζυθοπωλείοις ἢ καφενεῖοις καὶ παραβλέπει τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 4 § 3' τοῦ Νόμου, καθ' ἣν ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐκ τοῦ Νόμου ἀργίας δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ παντὸς εἶδους ψυχαγωγικῶν θεαμάτων, ὡς καὶ τὰς μετ' αὐτῶν συνδεομένας ἐργασίας, ἔστωσαν αὐταὶ ἐργασίαι καφενεῖου, ζαχαροπλαστείου ἢ ζυθοπωλείου, ἀφοῦ ἡ κυρίως ἐργασία εἶναι ἡ τοῦ ψυχαγωγικοῦ θεάματος, τοῦ ἀκριβῶς στηρίζοντος τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ εορτασίου τῆς ἡμέρας.

— Εἶναι ἀληθῶς φαινόμενον παθολογικὸν ἢ καταλαβοῦσα τοὺς καταγινόμενους περὶ τὴν ὀνοματοθεσίαν τῶν νέων χωρῶν ἀρχαιοπάθεια, ἣτις ἀγεῖ αὐτοὺς εἰς τελείαν λήθην τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐκείνων λόγων οἵτινες ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν τὴν ἀπόλυτον ὑποχρέωσιν νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὴν Βυζαντικὴν καὶ νεοελληνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν καὶ τὴν κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην κρατήσασαν ὀνοματοθεσίαν.

Ἄν ἐν τῇ τῆς χώρας νομοθεσίᾳ, ἡγ' δεῖν νὰ διακρίνῃ ἢ ἐνότῃ καὶ τὸ ὁμοίμορφον, δὲν εἶναι ἐφικτὴ πάντοτε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπὶ πολιτικῶν δογμάτων καὶ θεωριῶν στηριζομένου δογματικοῦ συστήματος, ἐσμέν δ' ὑπόχρεοι πολλάκις νὰ παρίδωμεν θεωρίας καὶ δόγματα καὶ νὰ υποκύψωμεν εἰς τὸν ἱστορικὸν νόμον, σεβόμενοι τοὺς παλαιοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν λαῶν, κατὰ μείζονα λόγον ὀφειλομένον νὰ σεβασθῶμεν τὸν ἱστορικὸν Νόμον ἐν τῇ ὀνοματοθεσίᾳ τῶν νέων χωρῶν.

Εἶναι τόσον μέγала καὶ σεβαστὰ ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστορίας εἶναι τῶν ὀνομάτων, ὧν ἡ ἀλλαγὴ προτείνεται ὑπὸ τῶν ἀδιαλλάκτων ἀρχαιοπαθῶν, τόσῳ ζωντανὰ διατηροῦνται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ θεωρῆται ἱεροσυλία ἢ εἰς αὐτὰ ὑποκατάστασις τῶν νεκρῶν πλέον καὶ ψυχρῶν, οὐδεμιᾶς δὲ καρδίας κινούντων τοὺς παλμοὺς ἀρχαιοπρεπῶν ὀνομάτων. Ἰωάννινα, Σοῦλι, Χειμάρρα, Παραμυθιά, Μέτσοβο, Ἀργυροκάστρον, Γιαννιτῶ καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι οἱ πολυτιμώτεροι ἀδάμαντες τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, δὲν φρονοῦμεν δ' ὅτι θὰ εὐρεθῇ μία διοίκησις τόσον ἱερόσυλος, ἣτις θ' ἀποτολήμῃ τὴν ἀπόσβεσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως δι' ἐνόξ δημοσιεύματος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὅφειλε δ' ἀπὸ τούδε ἡ κυβερνήσις νὰ ὑποδείξῃ εἰς τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὸ ζήτημα τῆς ὀνοματοθεσίας, ὅτι ἡ ὀνοματοθεσία θ' ἀποτελέσῃ τὸ κάτοπρον τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τῆς χώρας καὶ οὐχὶ παλαιοντολογικὸν Μουσεῖον.

— Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ἀρειὸς Πάγος, δεχθεὶς τὴν ἀναίρεσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τηναῖς συναδέλφου «Ἀστέρως» κ. Ἀλεξάνδρου Ἀλδαῶνου κατ' ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, καταδικασάσης αὐτόν, ὡς παραδάντα τὸν ἐκλογικὸν Νόμον, διότι δημόσιος αὐτὸς ὑπάλληλος—Γραμματεὺς τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος—παρέστη ἐν διεξαγομένη ἐκλογῇ ὡς ἀντιπρόσωπος ὑποψηφίων. Τῷ οὕτως δικαιοθέντι συγκαίρει ἀπὸ καρδίας ἢ σύνταξις τοῦ «Βῆματος», τοσοῦτο δὲ μᾶλλον καθ' ὅσον πρώτη αὐτῇ, εὐρισκομένη τότε ἐν ἐν Τήνῳ ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν ἐν τῷ «Ἀστέρῳ» ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἐκείνη ἀπόφασις ἦτο ἀπόρροια ἐσφαλισμένης τοῦ Νόμου ἐρμηνείας, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς ὑπαλλήλου τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὃν τὸ Δημόσιον ἐπιδαρύνει διὰ φόρου ἐπιτηδεύματος ὡς τοὺς ἰδιώτας ὑπαλλήλους. Χαρίτας δ' ἠθέλωμεν ὁμολογήσῃ τῇ συντάξει τοῦ «Ἀστέρως» ἂν εἶχε τὴν καλωσύνην ἢ νὰ δημοσιεύσῃ ἢ νὰ ἀποστείλῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ σχετικὸν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣν ἐκτοτε ἀνεμένομεν τοιαύτην οἷα ἐξεδόθη.

— Χθὲς σεβαστὸς ἡμῶν συμπολίτης καὶ οἰ-

κιστὴς τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ Σύρου ὁ Ἀντώνιος Βουτσίνος πατὴρ τῶν ἀξιολόγων κ.κ. Ἰωάννου Βουτσίνου-Σβίλιαριτζ ὑποπρέξενος τῆς Ρωσσίας ἐν Μασσαλίᾳ καὶ τοῦ ἐνταῦθα ὑλεμπόρου Νικολ. Βουτσίνου παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐν Κυρίῳ. Τὴν ἐπιβλητικωτάτην αὐτοῦ κηδεῖαν ἐνεγομένην ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κλήρου τοῦ Δυτικοῦ δόγματος συνώδευσε μέχρι τέρου σύμπασα ἡ ἡμετέρα κοινωνία, συμμερίζομένη τοῦ πένθους τῶν οἰκείων του. Τὸ «Βῆμα» θερμὰ διαβιβάζον τὰ συλλυπητήρια τοῖς οἰκείοις αὐτοῦ εὐχεται ζούφην τὴν καλύψασαν αὐτὸν γῆν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τῆς πρότινων ἡμερῶν ἐν Ἀνδρῳ ἐν τῇ χωρίῳ Ὑψηλοῦ, γυνὴ ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς ἡ Φράγακα Α. Φακῆ, σύζυγος προσφιλεῆς τοῦ καλοῦ πολίτου κ. Λεωνίδα Φακῆ. Τὴν κηδεῖαν τῆς γενομένης μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἠκολούθησαν πάντες οἱ κάτοικοι, συλλυπούμενοι τῇ συζύγῳ αὐτῆς, εἰς ὃν καὶ ἡμεῖς διαπέμπομεν τὰ συλλυπητήριά μας.

Ἄργα περιήλθεν εἰς τὸ «Βῆμα» ἡ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ δι' ἣς εὐηρεστήθη νὰ τιμηθῇ αὐτὸ ἐντιμὸς στρατιώτης, ὑπέρροχος πολίτης, ὁ ἔξοχος εἰς φλογερὸν πατριωτισμὸν ἀντιστρατήγος κ. Γ. Κωνσταντινίδης δι' ὃ καὶ μετὰ λύπης μας ἀναγκαζόμεθα ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας, δημοσιεύοντες ἐν καιρῷ καὶ ἄλλας πρὸς ἄλλους ἐπιστολάς αὐτοῦ πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἰνα μὴ παραμείνῃ ὁ Νομὸς τῶν Κυκλάδων ἀνευ Νομάρχου, καθ' ὃ διάστημα ὁ ἐλαξίος νομαρχὸν κ. Α. Μεταξᾶς θὰ παρακολουθήσῃ τὸ Στρατολογικὸν Συμβούλιον εἰς τὰς ἀνά τὸν Νομὸν ἐργασίας του, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν μετέθεσεν ἐνταῦθα τὸν Νομάρχην Ζακύνθου κ. Ζαχ. Παπαγιαννίου, ὅστις ἀφίκετο χθὲς καὶ ἀμέσως ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του. Περὶ τοῦ νέου Νομάρχου μας πολλὰ τὰ τὰ καλὰ ἐγράφθησαν πάντοτε εἰς ὅλας τὰς συναδέλφους τῆς Ζακύνθου, ἐλπίζομεν δ' ὅτι τὴν αὐτὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην θὰ μορφώσωσι καὶ αἱ τῆς Ἐρμουπόλεως.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου χάριν ὑποθεσεῶν του εἶχε μεταβῆ, ὁ κ. Δημήτριος Βοζοτόπουλος πρῶην Ὑπουργός.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ βουλευτὴς τοῦ Νομοῦ μας κ. Κωνσταντῖνος Θ. Καλομενόπουλος, ὡς περὰ τῶν ἐπεισοδίων τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

— Εὐχαρίστως εἶδομεν ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἵνα διέλθῃ παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ του τὰς εορτὰς τοῦ Πάσχα τὸν κ. Δημήτριον Α. Σοφιανῶν, γραμματέα τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ἑλλάδος, τιμῶντα ἀληθῶς τὴν ὁποίαν κατέχει θέσιν ἐν τοιοῦτῳ κέντρῳ.

— Ἀφίκετο ἐπ' ἀδείᾳ ἐκ Βόλου, χάριν τῶν εορτῶν τοῦ Πάσχα, ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης Γούτας δεκανεὺς τοῦ Πεζικοῦ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἢ ἐν τῇ ἐξοχῇ Παρακαπῆ εὐρύχωρος οἰκία τῶν Κληρονόμων Γ. Λαγουροῦ.

Ἐχει δεξαμενὴν, φρέαρ, ἐγκατάστασιν ἀσετυλήνης καὶ ἀρκετὰ ἐπιπλα.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Ἀνδρ. Μπαλλῆ.

ΚΙΤΡΟΝ ΝΑΞΟΥ ΡΗΤΙΝΙΤΗΣ ΜΕΓΑΡΩΝ

Εἰς τὸ παρὰ τὴν παραλίαν Ἐδωδιμωπωλείον τοῦ κ. Σίμεν Ἀλαφούζου εὐρίσκονται ἐκτὸς ὄλων τῶν ἀποικιακῶν εἰδῶν, πωλούμενα εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς καὶ τὸ πεφημισμένον ΚΙΤΡΟΝ ΝΑΞΟΥ τοῦ ἐν Νάξῳ ἐργουσταίου τοῦ κ. Βαλλανδρᾶ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν ἔχει ἀναλάβῃ. Ἐπίσης ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται εἰς μεγάλῃν ποσότητα ΡΗΤΙΝΙΤΗΣ ΜΑΓΑΡΩΝ ἐκτάκτου ποιότητος.

ΤΟ "ΑΤΤΙΚΟΝ", ΕΝ ΣΥΡῳ.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΑΜΑΣΦΙΡΗ ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΠΑΤΕ

Καθ' ἐκάστην ἑκτακτοὶ ταινίαι ἐκ τοῦ **ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**